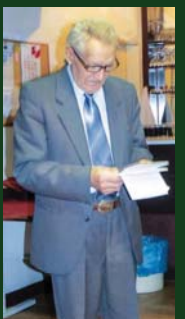

Из творчеството на инж. Христо Христов

Инж. Христо Александров Христов е роден на 9 юли 1933 г. в с. Пролеша, Софийско. Произхожда от средно селско семейство. Завършва Вишния химико-технологичен институт в София със специалност „Металурги“ в като такъв работи в ПСВ „Кремиковци“ и ЗНП „Бателъра фабрика“, София. Заведителна част от времето си посвещава и на селското стопанство. Разведен, с една дъщеря. След демократичните промени в България, се пенсионира и заедно с брат си през по-голямата част от годината живее в Прага.

Родолуби българин, изключително скромен, общителен и разговорлив. От 2000 г. е член на Българския културно-просветен клуб „гр. Прага. Активно участва в културно-просветната му дейност. Дългогодишен член на Управителния съвет, два мандата председател на Ревизионната комисия.

Съпричасен с извисте на българската диаспора в Република Чехия: със своите изказвания, стихотворения и разкази е поканен в Българския училищен, Културния институт, Посолството, Дома на мажористката и на българските сдружения не само в столицата, но и в други чешки градове. В свободното си време, както сам признава, се отдава на любимото си хоби – поезията. Много наши сънародници познават неговите емоционални представления на личното му творчество.

Българин съм, човечко скромен,
дългач от сива и суета,
Писането стигнало за смелен
и после – после сам си ги чета.

Не съм поет, не съм мъдрец
небеси тайни да чета.
Признавам, душа в себе си живея
думи благи, думи звучни да реда.

Душата ми е огледало живо
с контрасти две страни –
благородно, честно, услужливо
с доверие присти да вари.

Отворен съм и не крия
везел моята сестра,
в блажен миг мисля за она,
от виното влязло ми на любовта.

Любов дарявам, любов зова
от всяко честно човешко сърце.
Смугнет ненавидима горестна съзла,
дори в очите на мъжичко дете.

Отправил посыл в небесата,
упование да знам, не мога –
чувствам, как, че е мен е Бога,
в разума, а сърцето и душата.

В скромност ми си заманиа
от живота с разнolikа съдба.
За смъртника само се спомина
а забравя нищо или думичка добра.

(Прага, претрета на 2000 г.)

И честие със съдба разнolikа
живот на Евронския кръстопът,
с нас, българците, носят прашка
за чужда кръв да се съчепат.

Тракийци, българи и славяни
на Балканския път запрели.
Бохоми, келти и словени
на Европа сътрено са взели.

Да, мелези родени сме ние,
полювани на разнolikой племена,
от от твора не се срамаме,
ицм носим държавните си имена.

Българина, синово те обичам,
в любов и вярност те е връчвам
заутри, че в теб дете родих се,
в теб изразах, в труд калих се.
За първи път слънцето видях
в живота си от теб частичка бях.

Мамаха ме дивно твоите красоти
цвете, цвела Бос на настрани
в твоите градини – шарени поля.
В Балкана, дете юнашка кръв се проля,
златното зърно на Добруджанското поле
и талазите бурни на Черното море.

Обичам твоите чада работни,
униции святи и селски потни,
спотиски здраво кат елмазния камък,
сеха чеврство, но и женска блага:
рози мирвични, вино, грозде хекшибар,
златното зърно, цо пълни твоя хамбар.

Много предратности ти преживя,
робство и унижения чужди видо,
но остави твора кат елмазния камък,
народното единство бе твоия зъмак,
заложен здраво от нашите деди,
Българина, навеки силотена бди!

Християни правни или католици,
измодяваха едни белези,
свита ми в себей дейни практики
и вярване в обичия корей дявол.

Не мре в душите ни мамет жива:
чехи били са първите ни учители,
с помощ безкористна, услужлива,
на робските недъзи лечители.

(Прага, 2011 г.)

Дас смарадени очи
извирнети христоло чисти,
с топи, сръвични личи
от сърце с помисли чисти.

Радвам се, че ги има
и везден стоят пред мен –
слотиче в студентата зима
на моя най-частия ден.

Нама за тях забравя,
мили очи с присти,
и жаравата ми остава
камо майк да ми свети.

Дас слотиче златни
дас вечер гротски поля,
и бисрните ми свъзи
в мен претвоя диат.

Очи под везди вити
с усмика цо претвожи,
огледало на болки скрити,
смъртен е молотите Божо.

Тези очи ча са –
не зная по име и сан,
навярно те сеитри са
на моя несобднат бля!

(Прага, 2013 г.)

Трагик релатие и влака
в полет мелез лени.
Омайни картици пред крака
се редуват в чуоци красоти.

Тук сиутри сви, разорани,
мехи върнати от везди зени.
Горди, сме измислене Балкани,
расечени от лъкашунци реки.

Опянаена, душата се любува
на везден в дубери зелени,
а в небето възно, волю плавна
случатка с крица потлукати.

Виез изсирва влака...
и ехото надвелем оидети,
некачано мувише се в мрака,
в ступени смеи дъвоци.

Но отново сречи до зарата
на слотиче и мек светлина
и край птопа измат зисната
от наприти възгачите дървеса.

Пухти, сьска и бърза влака,
помеял развълнуваните дужи.
Път далечни ги чака
до сърцата на старите зени.

(2008 г.)

С теб разум дова
мълчатия диалог.
Апостолски да зовя
на сърце и на Бог.

Дати ще успя
еремете се реши,
но винаги живеш
с присти прадини.

Покорно бляз,
поклонен стоеш,
но никога равнодушен
и претив на колена.

Тъй живях и такъв
от сета ме си замани –
ни поседни, ни пръв,
чужденец в своята родина.

(Прага, 2011 г.)

Мили родни картички

Има си навсякъде по света и се срещат в най-различни варианти, а в тях най-често участие вземат държавните пазванни. Един такъв случай ме впечатли и искам да ви го разкажа.

Това става в една хладна мартенска утрин, след като Атанас гелди е отворил птощата за бозоничете цичанечете и те като проломити пточки са пълзали по площади, ЖП сари, трамвайни стирки и кафенета.

Един плещест, добре облечен и обут милиционер, водещ към участъка дрипаво, бозоничо цичанче. То се свротляляваеше и безпомощно пачиче, сякаш върнати от везди зени. Забравително мълчачиче се стиркаха за малко, последваха участничото представяне, което често наблъдваха и се пинаха: „Какво престъпление е извършило бозоничо цичанче!“

Дочуа ги, полицат с висок тон събощавае, че е откраднало една кифла, която е разделило с ниначито покрай него братче. Информирани, мичуначиче – едни със съжаление, други с безразличие, прети с ненавист коментиряха случката и продължаваха забравително птопа си.

И в душата ми служителях бълбучка чувствата на раздвоение – и той бе баца, но дълго до задължава да бъде пазител на реда, нък и първобитие да се представи пред ниначитово, че не е пинило и унижотително тържествено крънчатко водче. Забравително мълчачиче се стиркаха за малко, последваха участничото представяне. Птиначито покрай тях, още по-дрипаво, захпалато поповината кифла, съкрдраздирателно плещаче и молеще:

– Чичко трагичар, смилас се, пусни го, той е сираче, няма ни баца, ни майка. Теза му го е родил! Молим ти се, чичко страхар!
Но молитвите останана на ушцата и неумолително пазител на реда извънпаче служебния си дълг. А и в Управлението трябва да регистрирват..., че са предпротвратени опити за кражба.

Сидмо след брочи минути, пак съвсем случайно, на вестникарския павилион видях залявява, измислени с едри буци: „Поради недоказаност и неизясненост обстоятелствата, дело за кражба на мичотни държавни пари се отлага...“

Мили родни картички (2008 г.)